

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 43

6 września 2022

Historia bogów Anunnaków po drugim potopie

Bogowie Anunnaki na początku swojego pobytu na Ziemi posiadali swoje kolonie w Mezopotamii i południowej Afryce. Znacznie później, bo około 50 tys. lat temu przejęli władzę na Atlantydzie i w jej koloniach. Po zatopieniu kontynentu Mu i zniszczeniu cywilizacji Mukulia 25 tys. lat temu, Anunnaki wraz z Atlantami przejęli władzę w Ameryce, w nowych koloniach Atlantydzie przejętych po cywilizacji Mu. W tym też okresie objęli władzę nad ludźmi w Sumerze i Egipcie, mianując się ich królami-bogami. Anunnaki przejmowali jak okupanci istniejące, wcześniej stworzone przez ludzi cywilizacje i kultury na Ziemi. Ale zdarzali się też wśród nich pozytywni władcy i nauczyciele, którzy wnosili pozytywne elementy w rozwój tych cywilizacji.

Anunnaki objęli władzę nad ludźmi w prehistorycznym Sumerze około 29,5 tys. lat temu. To tutaj w najstarszych i najważniejszych miastach, mieli siedziby w swoich „świętych okręgach” z zigguratami i niezbędną infrastrukturą. Dopiero ponad 6 tys. lat później, około 23 tys. lat temu, Anunnaki zorganizowali swoją królewską władzę w prehistorycznym Egipcie. W tym okresie Sumer był cywilizacją matką w stosunku do Egiptu, który był kolonią Sumeru.

Po drugim potopie Anunnaki wyznaczyli dla siebie Region Neutralny (Dil Mun). Był to region bogów, tak zwana „ziemia święta”, którym był półwysep Synaj aż do Libanu. Zbudowali tam port kosmiczny dla „latających rydwanów” i rakiet, którego

dowódcą został bóg Utu/Szamasz. Na wzgórzu na platformie Moria (obecna Jerozolima) obok portu lotniczego powstało centrum kontroli lotów. Port lotniczy zbudowano również w Baalbeku, gdzie panował bóg Baal. A także w Egipcie, w dużym warownym kompleksie miejsko-świątynnym Iunu, znanym jako Heliopolis. Według przekazów z tego portu wznosił się ku firmamentowi bóg Atum i lądował na nim bóg Ra. Inne takie porty funkcjonowały również w Etiopii, Peru, Meksyku i Indiach. Wielka świątynia boga Ra/Re w Heliopolis zajmowała pierwotnie obszar, którego jeden bok osiągał 1 km długości. Jej sanktuarium nosiło nazwę Kaplicy Benu lub Kaplicy Kamienia Benben.

Ogólny podział rządów wśród Anunnaków na Ziemi był taki, że ród Enlila rządził w Mezopotamii a ród Enkiego w Afryce, łącznie z Egiptem. Poza tym obszarem rządzili oni wcześniej na Atlantydzie a później w Mezoameryce. Marduk najstarszy syn Enkiego posiadał jednak swoją drugą siedzibę w Mezopotamii, był to jego ukochany Babilon. Nazwa Babilon znaczy „brama bogów”.

7800 lat p.n.e. wybuchła II wojna piramidowa między Anunnakami, czyli w pojęciu biblijnym bogami. Potomkowie Enlila wystąpili przeciw potomkom Enkiego z roszczeniami co do Wielkiej Piramidy w Gizie. Piramida ta była kosmicznym wielofunkcyjnym urządzeniem. Służyła między innymi do celów wojennych, komunikacyjnych, utrzymywała na Ziemi równowagę elektromagnetyczną w powiązaniu z innymi obiektami. Wojna zataczała coraz większy krąg. Enlil i Ninutra najstarszy syn Enlila najbardziej obawiali się o półwysep Synaj na którym istniał port kosmiczny. Postanowili zbudować drugi port kosmiczny, aby utrzymać możliwość komunikacji z Nibiru, gdyby port na Synaju został zniszczony. Wybrano do tego celu Andy, gdzie aktualnie wydobywano złoto. Do ostatecznej walki Marduka z Ninutrą doszło w Dolnym Egipcie. Marduk chronił się w Wielkiej Piramidzie a Ninutra ją atakował. Wojna była rozciągnięta w czasie i trwała już 300 lat. W końcu Ninhursag wezwała strony na rozmowy pokojowe, które zakończyły wojnę. Wielka Piramida została rozbrojona, wymontowano z niej

zainstalowane tam urządzenia i kryształy, czyli zlikwidowano przyczyny sporu.

Po zakończeniu II wojny piramidowej około 7500 lat p.n.e., Marduk, który został uznany za głównego winowajcę w tej wojnie, decyzją rady bogów został zesłany na banicję do Mezoameryki. Ninutra, który dowodził w tej wojnie po stronie Enlilitów nazwał Marduka demonem, ponadto demonami nazwał członków klanu Enkiego. Ninutra uznawany był za boga wojny i przedstawiano go z napiętym łukiem.

Począwszy od 7050 roku p.n.e. w Egipcie władzę pełniła III dynastia półbogów, reprezentowało ją 30 półbogów, towarzyszy Horusa, którzy rządili Egiptem przez 3650 lat, do 3400 p.n.e. Po rządach półbogów nastąpił okres 350 lat chaosu i walk między królami Dolnego i Górnego Egiptu o dominację i zjednoczenie kraju. Egipt zjednoczył około 3050 roku p.n.e. pochodzący z Górnego Egiptu Menes, prawodawca, który został królem całego Egiptu i dał początek dynastii faraonów.

Enlil wraz ze swoim rodem jako zwycięzcy w II wojnie piramidowej ponownie podzielili Ziemię według swoich upodobań. Na tronie Egiptu posadzili Ningiszzida/Thota syna Enkiego, a Enlilici kontrolowali Mezopotamię. Taki stan rzeczy trwał do około roku 4000 p.n.e., kiedy to Anu wraz z małżonką Antu postanowili złożyć oficjalną wizytę na Ziemi. W tym okresie planeta Nibiru dotarła w rejon Układu Słonecznego.

Anu chciał odwiedzić nowe miasta w Mezopotamii, a także Mezoamerykę, gdzie trwało wydobycie złota. Na powitanie króla, Anunnaki zbudowali mu kompleks świątynny Eana w Uruk. Anu po zwiedzeniu Mezopotamii wybrał się do Mezoameryki. Tam wezwał do siebie Marduka i ogłosił, że jego kara dobiegła końca. Marduk zatem mógł wrócić do swojej siedziby w Babilonie. Podczas rozmów zapadła także decyzja o stopniowej redukcji liczby Anunnaków na Ziemi. Przed odlotem na Nibiru, korzystając już z nowego portu kosmicznego w Andach, Anu przekazał Uruk młodziutkiej Inannie, która stawała się coraz

ważniejszą postacią wśród Anunnaków.

Najważniejszą, przejętą przez Anunnaków po potopie, cywilizacją ludzką około 3800 lat p.n.e. był Sumer, na którego obszarze urzędowali. Było to ich centrum zarządzania. Pod ich nadzorem i według ich planów ludzie przebudowali miasta wraz z odbudowanymi i nowo utworzonymi świątyniami okręgami bogów, a także sieć osad wiejskich. Stąd bogowie planowali i organizowali powstanie nowych centrów cywilizacyjnych pod swoją kontrolą w innych przez siebie nadzorowanych rejonach.

3700 lat p.n.e. Anunnaki utworzyli w Sumerze ziemskie królestwo. Królem nazwanym „pasterzem ludzi” został Alulim. Alulim był pół-Nibiruaninem (hybrydą). Pierwszą stolicą zostało miasto Kisz. Rządy Alulima nadzorował bóg Ninurta, pierworodny syn Enlila i Ninmah.

Około 2900 lat p.n.e. Anunnaki ustanowili królestwo Fenicji. Nadzór boski nad regionem Fenicji otrzymał Baal z Asztarte.

Anunnaki nadzorowali ludzkość poprzez ustanowionych przez siebie królów i kapłanów. Ich rezydencje były w większych miastach, w tak zwanych świątyniach miejskich, z zigguratami i niezbędną infrastrukturą. Na szczycie zigguratu znajdowało się lądowisko pojazdów latających tak zwanych „latających rydwanów” boga, oraz jego dom z ziemską obsługą, później nazwany świątynią. Dostęp do boga i jego domu był utrudniony i ściśle strzeżony. Tylko kapłani i królowie, wybrani i osobiście wskazani przez boga mogli się z nim kontaktować i przebywać w jego otoczeniu.

Minęło ponad trzy tysiące lat od czasu, gdy Marduk opuścił Egipt i Mezopotamię po II wojnie piramidowej. Po powrocie do Mezopotamii Marduk bardzo się zdziwił jak zmieniły się miasta na wcześniej zalanych potopem terenach. Cywilizacja sumeryjska była w rozkwicie i wszędzie kręciło się tysiące ludzi. Anunnaki rządzili w swoich okazałych zigguratch, a ludzie składali im ofiary.

Widząc to wszystko Marduk zapragnął odbudować swój Babilon i założyć własny kult. Co w miarę szybko uczynił oraz posiadał dużą rzeszę wyznawców Jego ziggurat wraz z lądowiskiem pojazdów latających i domem boga (świątynią) stał się jednym z najbardziej okazałych. Babilon pod rządami Marduka stał się najbardziej nowoczesnym miastem ówczesnego świata. Ponadto Marduk zbudował zaawansowany system wodociągów, nie bacząc na okoliczne osady Enlilitów, które odczuwały brak wody, a ich pola usychały. Już samo to sprawiło, że Enlil i Ninutra bacznie przyglądali się poczynaniom Marduka.

Te duże osiągnięcia nie znaczyły że Marduk spoczął na laurach, pragnął on władzy absolutnej. Zaczął budować w Babilonie tajemniczą budowlę, która była biblijną wieżą Babel. Nie był to typowy ziggurat, miał to być rodzaj portu kosmicznego, wyrzutnia raketowa lub wrota międzyświatowe (gwiazdne wrota), w budowie których Marduk miał doświadczenie jeszcze z czasów Atlantydy. Nazwa Babilonu „brama bogów” świadczy o tym, że znajdował się tam portal energetyczny do innych światów i wymiarów.

Enlil i Ninutra nie mogli pozwolić Mardukowi na dokończenie budowy jego portu komunikacyjnego z kosmosem, w tym z planetą Nibiru. Około 3400 lat p.n.e. postanowili zburzyć tę tajemniczą budowlę i okazały ziggurat Marduka a robotników wypędzić, mieszając im języki. Mieszkańcy Babilonu opuścili więc swoje miasto a Marduk po raz kolejny pozostał sam. Tym sposobem Anunnaki chcieli ograniczyć możliwości dominacji i knowań wojennych Marduka i jego zwolenników.

Marduk po zniszczeniu jego świątyni boga w Babilonie powrócił do Egiptu, gdzie dotąd władzę boga pełnił jego młodszy brat Ningiszzida/Thot. Około 3111 lat p.n.e. Marduk stracił brata z tronu i z powrotem przejął władzę boga nad Egiptem. Thot/Ningiszzida udał się w daleką podróż do Ameryki Środkowej ze swoimi zwolennikami. Zabrał z sobą czarnych z Afryki Zachodniej (Ghany) wyspecjalizowanych w górnictwie, byli to późniejsi negroidalni Olmekowie. Tam działał jako mistrz,

nauczyciel, prawodawca i mag, wśród ludów Mezoameryki; Azteków, Tolteków i Majów. Występował jako bóg Quetzalcoatl (Pierzasty Wąż) w Meksyku, Kukulkan na Jukatanie, Wirakocza w Boliwii i Peru.

Pozytywne cechy Thota, kłóca się z krwawymi ofiarami z ludzi praktykowanymi przez niektóre ludy Mezoameryki. Krwawe ofiary wprowadził Marduk, którego symbolem był wąż lub smok wąż, a który przebywał wcześniej przez ponad trzy tysiące lat na banicji w Mezoameryce po II wojnie piramidowej.

Marduk po powrocie do Mezopotamii i Egiptu dalej mieszał wśród wszystkich ludów nad którymi władzę mieli Anunnaki. Po objęciu władzy nad Egiptem nadal walczył o supremację nad całym światem oraz pozycję najwyższego boga w radzie bogów. Cały czas siał intrygi pomiędzy bogami oraz pomiędzy królestwami, napuszczając jednych na drugich. Odtąd przez 1000 lat trwały między młodszymi bogami Anunnaków liczne i okrutne prywatne walki na wszystkich frontach. Do uczestnictwa w nich byli zmuszani ludzie, którzy ginęli tysiącami, a Ziemi na których żyli były pustoszone i stawały się nieużytkami.

W między czasie Marduk powrócił do Babilonu twierdząc, że już nadeszła Era Barana a w tej erze to jemu należy się władza nad światem. Era Byka przypadała Enlilowi i Ninurcie, najstarszemu synowi Enlila. W Erze Barana wyznaczonym przez Anunnaki władcą Ziemi miał zostać Marduk, bo jego identyfikowano z Baranem. Na przełomie każdej starej i nowej ery występowały na Ziemi czas mesjańskie. Ludzie oczekiwali przyjścia mesjasza i zbawiciela, który odkupi grzechy bogów oraz ludzi i poprowadzi świat do pokoju i dobrobytu.

Podział na ery wynika ze zjawiska precesji Ziemi. Precesja jest to zjawisko przejawiające się wykonywaniem przez oś Ziemi ruchu okrężnego w rejonie biegunów, który trwa około 26 800 lat. Dzieląc cykl precesji na dwanaście części otrzymujemy okres 2150 lat przypadający na każdy znak zodiaku, okres ten nazwany jest „erą”. Pomiedzy erami występowały

okresy przejściowe nawet do 150 lat, dlatego istnieje odchyłka w ich datowaniu. Podział er przyporządkowanych do znaków zodiaku można oszacować następująco: era byka 4500 – 2350 p.n.e., era barana 2350/2300 – 200/150 p.n.e., era ryb 200/150 p.n.e. – 1950/2000 n.e., era wodnika 1950/2000 – 4100/4150 n.e.

Marduk wprowadził wielkie zamieszanie w Babilonie poprzez obalanie dawnych kultów i wprowadzaniem swoich nowych, oraz odrzucanie astronomii na rzecz astrologii. Poza tym pod jego rządami kobiety traciły swoją dotychczasową pozycję w społeczeństwie. Klan Enlila obserwując działalność społeczną i militarną Marduka i jego syna Nabu w Babilonie i w zachodnich krajach Bliskiego Wschodu, postanowił interweniować. Ze względu na mroczny charakter Marduka i jego zwolenników, Anunnaki nie chcieli dopuścić ich do władzy.

W 2048 roku p.n.e. rozpętała się wielka wojna „wschodu” z „zachodem” na Bliskim Wschodzie, wojna Enlilitów z Mardukiem i jego zwolennikami. W „Biblii” opisane jest to jako wojna królów, czterech królów wschodu z połączonymi siłami pięciu królów zachodu. W kulminacyjnej bitwie czterech królów pokonało w walce pięciu królów. Przewodnią rolę połączonych sił wschodu Enlilitów pełnił Ninurta i Elamici. Choć wojna królów prowadzona była na wielką skalę nie zdołała jednak pokonać naporu Marduka i jego syna Nabu. Niepowodzenie jakie w wojnie doznali Enlilici, którzy starali się podporządkować sobie buntownicze zachodnie kraje, wprowadziło rozluźnienie w ich szeregach. Dodało to zaś animuszu Mardukitom. Ale wypadki przerosły wszelkie oczekiwania.

2024 lat p.n.e. decyzją rady bogów Anunnaków został zniszczony, przy użyciu bomby atomowej port kosmiczny Anunnaków na Synaju, a wraz z nim znajdujący się tam skład zaawansowanej technicznie broni. Nie chciano dopuścić, aby cały kompleks infrastruktury kosmicznej, ciągnący się aż do Libanu, wraz ze zmagazynowaną tam bronią, dostał się w ręce Marduka i jego zwolenników. W czasie tej akcji nastąpił

również wybuch bomby atomowej w Dolinie Jordanu, w obrębie której zlokalizowane były Sodoma i Gomora oraz jeszcze trzy pomniejsze miasta, wszystkie określone w „Biblii” jako grzeszne. Dolina ta wraz z ruinami miast została zalana wodami Morza Martwego. W „Biblii” jest to opisane jako zagłada Sodomy i Gomory za domniemane grzechy ludzi.

Na spotkanie rady bogów Nergal przybył z bardzo konkretną propozycją. Powiedział, że trzeba zniszczyć nie tylko port kosmiczny na Synaju ale także miasta w których ukrywa się Marduk, jego syn Nabu i ich zwolennicy. A można do tego wykorzystać pociski które są ukryte w Afryce.

Rada bogów podjęła decyzję, która w efekcie doprowadziła do upadku cywilizacji sumeryjskiej.

Opisuje to „Epos Erra”, było to jedno z imion Nergala. Epos opisuje ostateczną rozprawę z Mardukiem, Nergalowi towarzyszył Ninutra. Nergal zabrał ze sobą siedmiu wojowników lub siedem demonów. Nergal był panem podziemia co kojarzono z piekłem i miał do dyspozycji demony, uważany był za samego szatana. Opisy umiejętności tych wojowników i zakres zniszczeń jakie mogły dokonać, jasno sugerują, że chodziło o rakietowe pociski nuklearne. Nergal i Ninutra naszykowali broń, Ninutra skierował broń na port kosmiczny a Nergal na grzeszne miasta, które oddawały cześć obcym bogom, którego królowie zawarli przymierze przeciw królom wschodu.

Promieniowanie po wybuchu jądrowym rozprzestrzeniło się z wiatrem na południową Mezopotamię, uśmiercając ludzi i zwierzęta dzikie i domowe, oraz zatruwając środowisko. Od chmur radioaktywnych najbardziej ucierpiał Sumer, który na wiele lat został wyłączony z życia z powodu zatrutej gleby i wody. Mówią o tym zapisy z tabliczek sumeryjskich. Opisy podają ogrom spustoszenia spowodowanego promieniowaniem radioaktywnym miast sumeryjskich; jak Nippur, Uruk, Eridu oraz Ur i upadek cywilizacji Sumeru. Niewidzialna śmierć wędrowała ulicami, kaszel i flegma osłabiały piersi. Usta napełnione

były śliną pianą i krwią. Chmura radioaktywna dotarła również do Egiptu, gdzie także odczuto skutki promieniowania.

Bogowie nie przewidzieli takiej sytuacji. Każdy liczył tylko na siebie, nie było zorganizowanej ucieczki jak przed potopem. Przed nadejściem chmury radioaktywnej zaczęli uciekać statkami kosmicznymi do swojej bazy na orbicie, również do bazy na Księżycu. Niektórzy z nich uciekli do bazy w Afryce Południowej i być może w Mezoameryce. Ludziom kazali także uciekać na północ i na wschód.

W ogólnym przekazie historycy podają że zniszczenie Sumeru nastąpiło z powodu najazdu Amorytów. Jednak głębsze badania udowodniły że upadek Sumeru nastąpił w wyniku nagłego opustoszenia i opuszczenia przez ludzi i zwierzęta. Przyczyną tego był pył radioaktywny który nagle pojawił się około 2024 rok p.n.e. niesiony z wiatrem. Również w okolicach Morza Martwego odkryto skażenie radioaktywne z tego okresu.

Zniszczenie bronią atomową miast w pobliskiej Dolinie Jordanu nastąpiło dlatego, że bogowie oprócz portu kosmicznego planowali zniszczyć wytypowane wcześniej grzeszne miasta. To pokrywa się z przekazem, że miasta te zamieszkiwały hybrydy, zagrażające innym rasom. Dotyczyło to istot rasy szarej z piekielnego świata, z którym Marduk utrzymywał kontakty jeszcze za czasów Atlantydy. Istoty rasy szarej mają skłonności do dewiacji seksualnych, dlatego w opowieści biblijnej oskarżono mieszkańców tych miast o grzechy dewiacji.

Wedy podają, że wrogiem białej rasy i innych ras na Ziemi, jest rasa szara z piekielnego świata, nazwani zostali cudzoziemcami, którzy potajemnie przeniknęli na Ziemię. Służą kościejom, rasie gadziej, stanowią na Ziemi kainowe plemiona. Stwarzali oni wszelkie fałszywe religijne kultury. Zagrażali wszystkiemu co cudze. Wszystkie ich myśli były kierowane tylko w kierunku osiągnięcia władzy nad innymi rasami, oraz okupacji i niewolenia innych narodów.

Rasa szara, miała inny genotyp, pierwotnie dwupłciowy. Ale łącząc się i mieszając z ludźmi, stopniowo przeobrazili się w jednopłciowe istoty, ale mają duże odchylenia genetyczne, psychiczne i seksualne. Kiedy zaczęli się łączyć i mieszać z innymi rasami i rozmywać w społecznościach ludzkich, został naruszony genetyczny fundament pozostałych ras.

Zabójcze chmury nie dotarły do Babilonu, gdzie urzędował Marduk. Enki będąc wszechstronnym naukowcem wraz z Marduk leczyli chorych, oczyszczali wodę i uzdatniali gleby. Ludzie gromadzili się wokół Enkiego i Marduka, a później tylko wokół Marduk.

Po wybuchu jądrowym, gdy bogowie uciekli z Mezopotamii, nastąpiło zamieszanie, a Marduk wykorzystał sytuację i posiadał władzę nad Ziemią. Pomimo, że za jakiś czas niektórzy bogowie powrócili, to Marduk zachował swoją władzę i dominację. W końcu sam Enlil wydał na to zgodę.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net